

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕

กรมควบคุมมลพิษได้มีหนังสือ ที่ ทส ๐๓๐๒/๑๑๕๘๖ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า กรมควบคุมมลพิษในฐานะหน่วยงานที่บังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ พบปัญหาจากการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษในการตรวจสอบอาคารชุดเคหะตอนเมือง ๒ ซึ่งเข้าข่ายเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม ประเภทอาคารประเภท ก ตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดประเภทของอาคารเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม มีการบำบัดน้ำเสียแบบบ่อเกรอะ - บ่อซึม และระบายน้ำทิ้งออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอก แต่ผลการตรวจคุณภาพน้ำทิ้งพบว่ามีค่าเกินมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้ง และปัจจุบันเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษยังไม่มีกำหนดประเภทของระบบบำบัดน้ำเสียตามมาตรา ๗๐ ดังนั้น เพื่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้รับคำสั่งน้อยที่สุดตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจึงมีความเห็นว่าควรมีหนังสือถึงผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดเคหะตอนเมือง ๒ เพื่อสั่งการให้ดำเนินการแก้ไข เปลี่ยนแปลง ปรับปรุง หรือซ่อมแซมระบบบำบัดน้ำเสียตามนัยมาตรา ๘๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติ ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ และหากพบว่าอาคารชุดเคหะตอนเมือง ๒ ไม่รวบรวมน้ำเสียทั้งหมดเข้าสู่ระบบบำบัดน้ำเสียและปล่อยน้ำเสียออกสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม ถือว่าเป็นการลักลอบปล่อยทิ้งน้ำเสียออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกเขตแหล่งกำเนิดมลพิษของตน ตามมาตรา ๙๒

จากข้อเท็จจริงข้างต้น หน่วยงานภายในกรมควบคุมมลพิษมีความเห็นแตกต่างกัน โดยสำนักจัดการคุณภาพน้ำซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดมาตรการ มาตรฐาน และหลักเกณฑ์ทางวิชาการ ได้ให้ความเห็นว่า บ่อเกรอะ - บ่อซึมของแหล่งกำเนิดมลพิษดังกล่าวเป็นระบบบำบัดน้ำเสียตามมาตรา ๗๐ แต่ฝ่ายตรวจและบังคับการมีความเห็นว่า แหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมตามประกาศที่ออกตามมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียตามมาตรา ๗๐ ทั้งนี้ เพื่อให้ น้ำทิ้ง ได้ตามมาตรฐาน อย่างน้อย

ควรมีหลักวิชาการที่สามารถพิสูจน์ยืนยันประสิทธิภาพได้ และการระบุข้อความว่า “...ตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด...” ในวรรคหนึ่งและตอนท้ายของวรรคสองของมาตรา ๗๐ รวมทั้งในมาตรา ๗๑ นั้น ฝ่ายตรวจและบังคับการมีความเห็นว่าเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษต้องกำหนดว่าอะไรคือระบบบำบัดน้ำเสียของแหล่งกำเนิดมลพิษแต่ละประเภทที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะบำบัด

น้ำเสีย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๖๙ และมีความชัดเจนในการออกคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษว่าต้องออกคำสั่งตามมาตรา ๗๐ เพื่อให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสีย หรือมาตรา ๘๒ (๒) เพื่อให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษปรับปรุงแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการรายงานการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสียตามมาตรา ๘๐ ซึ่งกรณีของบ่อเกรอะ – บ่อซึม จะเกิดปัญหาในการรายงาน

จากปัญหาดังกล่าว กรมควบคุมมลพิษหรือปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ ดังนี้

๑. ตามที่มาตรา ๗๐ บัญญัติว่า “เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามมาตรา ๖๙ มีหน้าที่ต้องก่อสร้าง ติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด...” เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษสามารถกำหนดคุณลักษณะของระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อให้มีประสิทธิภาพเพียงพอในการบำบัดน้ำเสียของแหล่งกำเนิดมลพิษที่ถูกควบคุมแต่ละประเภทเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๖๙ ได้หรือไม่

๒. หากเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษสามารถกำหนดคุณลักษณะของระบบบำบัดน้ำเสียตามข้อ ๑ ได้ จะต้องดำเนินการเป็นลักษณะอนุบัญญัติประเภทใด เพื่อให้สามารถใช้บังคับได้กับแหล่งกำเนิดมลพิษที่ถูกควบคุมทั่วประเทศ และต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือไม่ เนื่องจากจะมีผลกระทบกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่ถูกควบคุมทั่วประเทศ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมควบคุมมลพิษ โดยมีผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานปลัดกระทรวง และกรมควบคุมมลพิษ) เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ในการตรวจสอบแหล่งกำเนิดมลพิษของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษพบว่า ระบบบำบัดน้ำเสียของแหล่งกำเนิดมลพิษที่มีอยู่ก่อนวันที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษประกาศกำหนดให้เป็นประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียตามมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่สามารถบำบัดน้ำเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดได้ กรณีนี้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นทำการก่อสร้าง ติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียที่เหมาะสมกับประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

แห่งชาติฯ ได้หรือไม่ เนื่องจากในทางปฏิบัติเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่มีระบบบำบัดน้ำเสียอยู่ก่อนการประกาศกำหนดให้เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสียของตน แต่ผลปรากฏว่าเมื่อเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษไปตรวจสอบแหล่งกำเนิดมลพิษดังกล่าว พบว่าน้ำเสียที่ถูกปล่อยออกจากแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นยังเกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด แสดงให้เห็นว่าระบบบำบัดน้ำเสียที่แก้ไขหรือปรับปรุงแล้วไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสียได้ ประกอบกับหน่วยงานภายในกรมควบคุมมลพิษมีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับการพิจารณาว่า การบำบัดน้ำเสียของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่นำมาใช้ในการบำบัดน้ำเสียจากแหล่งกำเนิดมลพิษของตนเป็นระบบบำบัดน้ำเสียตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ หรือไม่

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษในการพิจารณากำหนดระบบบำบัดน้ำเสียของแหล่งกำเนิดมลพิษแต่ละประเภทเป็นไปในแนวทางเดียวกัน กรมควบคุมมลพิษจึงขอหารือว่า เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษสามารถกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียตามประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ ได้หรือไม่ หากสามารถกระทำได้ จะดำเนินการออกเป็นกฎหมายอนุบัญญัติประเภทใด และจะต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือไม่ เพื่อให้มีผลใช้บังคับกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมทั่วประเทศ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) พิจารณาข้อหารือประกอบกับข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษสามารถกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียตามประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ ได้หรือไม่ เห็นว่าเมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษประกาศกำหนดให้แหล่งกำเนิดมลพิษใดเป็นประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อมไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามมาตรา ๖๙^๑ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

^๑มาตรา ๖๙ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียหรือของเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อมนอกเขตที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา ๕๕ หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา ๕๖ หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา ๕๘

แห่งชาติฯ แล้ว มาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง^๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น มีหน้าที่ต้องก่อสร้าง ติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด เพื่อทำการบำบัดน้ำเสียจากแหล่งกำเนิดมลพิษของตนให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามที่กฎหมายกำหนด กรณีนี้หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าเมื่อเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษไปตรวจสอบแหล่งกำเนิดมลพิษที่ถูกประกาศกำหนดให้เป็นประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมแล้ว พบว่าแหล่งกำเนิดมลพิษดังกล่าวไม่มีระบบบำบัดน้ำเสีย เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษมีอำนาจสั่งการให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นดำเนินการก่อสร้าง ติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียที่เหมาะสมกับแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นได้สำหรับแหล่งกำเนิดมลพิษที่มีระบบบำบัดน้ำเสียอยู่ก่อนการประกาศกำหนดให้เป็นประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมตามมาตรา ๖๙ เมื่อเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษไปตรวจสอบและพบว่าระบบบำบัดน้ำเสียของแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดได้ มาตรา ๗๐ วรรคสอง^๓ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ บัญญัติให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นมีหน้าที่ต้องดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด กรณีนี้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจึงมีอำนาจสั่งการให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสีย ในกรณีที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษได้สั่งการให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษดำเนินการแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียแล้ว แต่ผลปรากฏว่าระบบบำบัดน้ำเสียดังกล่าวก็ยังไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามที่กฎหมายกำหนดได้ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษย่อมมีอำนาจสั่งการให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นดำเนินการปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสียโดยการจัดทำระบบบำบัดน้ำเสียขึ้นใหม่ก็ได้ และโดยที่การสั่งการของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตามมาตรา ๗๐ เป็นการสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษแต่ละแห่งดำเนินการตามที่เจ้าพนักงานควบคุม

^๒มาตรา ๗๐ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามมาตรา ๖๙ มีหน้าที่ต้องก่อสร้าง ติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด เพื่อการนี้ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองมีผู้ควบคุมการดำเนินงานระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียที่กำหนดให้ทำการก่อสร้าง ติดตั้งหรือจัดให้มีขึ้นนั้นด้วยก็ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓มาตรา ๗๐

ฯลฯ

ฯลฯ

ในกรณีที่แหล่งกำเนิดมลพิษใดมีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียอยู่แล้วก่อนวันที่มีประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๖๙ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษแจ้งต่อเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเพื่อตรวจสอบ หากเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเห็นว่าระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียที่มีอยู่แล้วนั้น ยังไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสีย หรือกำจัดของเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดไว้ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด

มลพิษกำหนด ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นรายกรณี การสั่งการดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลบังคับแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นเป็นการเฉพาะราย ดังนั้น เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจึงไม่สามารถกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียตามประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ ได้

ประเด็นที่สอง หากเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษสามารถกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียตามประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมได้ จะดำเนินการออกเป็นกฎหมายอนุบัญญัติประเภทใด และจะต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือไม่ เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งว่าการกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษในการสั่งการให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษดำเนินการตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด โดยจะพิจารณาจากแหล่งกำเนิดมลพิษแต่ละแห่งเป็นรายกรณี ประกอบกับบทบัญญัติมาตราดังกล่าวก็ไม่ได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษในการออกประกาศกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียตามประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมเพื่อใช้บังคับเป็นการทั่วไป ดังนั้น เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจึงไม่สามารถออกประกาศกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียตามประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๐ ได้ แต่อย่างไรก็ดี โดยที่การสั่งการของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเป็นคำสั่งที่มีผลบังคับแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษแต่ละแห่งเป็นการเฉพาะราย การให้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษแต่ละคนกำหนดระบบบำบัดน้ำเสียของแหล่งกำเนิดมลพิษแต่ละแห่ง จึงอาจมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาที่แตกต่างกัน ดังนั้น กรมควบคุม

มลพิษจึงอาจกำหนดแนวทางในการพิจารณาออกคำสั่งให้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนดระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อให้การพิจารณากำหนดระบบบำบัดน้ำเสียของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

(นายอัษฎพร จารุจินดา)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๕๕